

Імёны

Вольга САЦЮК:

«МУЗЫКУ Я НЕ КІНУ»

Маладая, амбіцыйная, прыгожая і, безумоўна, таленавітая, яна ўжо не раз даказвала ўсім навакол і, вядома ж, самой сабе, што без намаганняў і працы не дабіцца поспеху. Яе галоўнае жыццёвае правіла — ніколі не шкадаваць пра мінулае, а ўпэўнена і мэтанакіравана існаваць у сучаснасці!

— Вольга, давайце пагаворым аб пачатку вашай кар'еры — дзіцячым «Еўрабачанні»... Скажыце, ці не хацелася б прадставіць Беларусь цяпер, калі для стварэння нумара існуе так шмат розных тэхнічных сродкаў?

— На самай справе не асабліва люблю так разважаць — «як магло б быць». Я вучуся жыць у цяперашнім часе, з усімі яго шанцамі і разнастайнасцю! Але, калі казаць пра першыя... Цяпер яшчэ да конкурсу ёсць магчымасць пазнаёміць выступоўцу з гледачом праз сацыяльныя сеткі, можна ўдзельнічаць у розных акцыях, канцэртах і фестывалях. А пра тое, як можна было ўпрыгожыць сваё выступленне 15 гадоў

таму, каб усіх здзівіць, мы можам разважаць толькі з пункту гледжання таго часу. Ужо з 2004 года канкурсанты маюць цэлыя каманды, у якія ўваходзяць фаніятр, харэограф, педагог-вакаліст, піяр-менеджар... На той момант, вядома, пра гэта не думала, нават не ведала, што так лепш і ўвогуле магчыма. Я была дзіцем, якому паставілі задачу годна выступіць у прамым эфіры на вялікую аўдыторыю і прадставіць сваю краіну. Хочацца думаць, што я з ёй справілася.

— Вы сталі папулярнай вельмі рана. Ці ўдалося пазбегнуць «зорнай хваробы»?

— Калі я прыехала з «Еўрабачання», мне было ўсяго дзевяць гадоў, адразу ж пасля конкурсу сталі паступаць прапановы: паўдзельнічаць у розных творчых спаборніцтвах міжнароднага фармату, фестывалях, стаць тэлеведучай. Мне пашчасціла весці такія праграмы, як «Сузор'е надзей», «Вас выклікае Спартландыя!», нацыянальны адбор Junior Eurovision Song Contest і дзіцячы конкурс у рамках «Славянскага базару ў Віцебску». Для малой

усё гэта было як творчы «Дысней-лэнд». Насамрэч магла з'явіцца тая самая «хвароба», але мне вельмі пашанцавала са сваёй сям'ёй. Яна заўсёды падтрымлівала, дапамагала, давала парады, трымала эмацыянальны ўдар і літаральна жыла маім жыццём.

— Пасталеўшы, вы не кінулі займацца музыкой, а, наадварот, пайшлі атрымліваць адпаведную адукацыю...

— Я ведала, што гэта мае і што жыццё будзе звязана з музыкой. Пасля школы паступіла ў Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў на спецыяльнасць «салаіст-вакаліст» завочнага аддзялення. На дзённае вырашыла не ісці, бо рэдка сяджу на месцы і магу папросту сарвацца, атрымаўшы прапанову выступіць у іншай краіне, паехаць на фестываль ці быць на здымках. Не магла сабе ўявіць, як часта прыйшлося б прасіць мяне «зразумець і дараваць», дакладней не мяне, а ўсе мае прагулы і просьбы аб здачы да-тэрмінова іспыту або ўсёй сесіі.

*(Заканчэнне
на 8-й стар. «ЧЗ».)*

SEX=БАЛЯСЫ

БАЦЬКІ І ДЗЕЦІ

Першых, як вядома, не выбіраюць. («Дзеці ў двары наперабой хваліліся кожны сваім бацькам, не падазраючы, што гаворка ідзе пра аднаго і таго ж мужчыну».) З апошнімі не ўсё так адназначна... Чулі гісторыю пра жанчыну з кітайскага горада Сямынь з правінцы Фуцзянь, якая сёлета нарадзіла блізнят ад двух розных татаў. Як такое можа быць? Аказваецца, зацачце ад двух розных мужчын блізнят — выключна рэдкі феномен, але ён здараецца. («Сын іграка ў покер ніяк не можа зразумець, любіць яго бацька ці не».) Пра незвычайную сітуацыю стала вядома пасля тэста ДНК, які праводзіўся пры рэгістрацыі немаўлят у аддзяленні паліцыі. Ён паказаў, што муж жанчыны даводзіцца бацькам толькі аднаму дзіцяці. Мужчына і сам заўважыў, што адзін з блізнят зусім не падобны на яго, і тэст толькі засведчыў гэтую правату. («— Ізя, ды вы самы сапраўдны сексуальны гігант! —??? — Мы сустракаем толькі два тыдні, а я ўжо на тэрмім месяцы».) Спачатку жонка заявіла, што муж сфальсіфікаваў вынікі тэста, але пазней усё ж прызналася, што аднойчы здрадзіла яму з іншым мужчынам, які і стаў татам другога блізняка. («— Я цяжарная! — Я адразу зразумеў, што ў табе штосьці ёсць...»)

Паколькі бацькоў выбраць дзіця не можа, па першым часе ў яго няма і альтэрнатывы ў выхаванні. («— Вовачка, ты каго больш слухаш: маму ці тату? — Я больш слухаю маму. — Чаму? — Яна больш гаворыць».) Дрэнна гэта ці добра? («Цяжка зараз бацькам. Трэба пастаянна сачыць за тым, што сын спампоўвае з інтэрнэту, а дачка туды выкладвае».) У любым выпадку несумненна спрадвечнае: закладнае бацькамі зараз вернецца ў наступных пакаленнях. Ці будзе яно як раней — пабачанні... («Часта ўпадаю ў экстаз і прыгадваю зноўку... Як мама вяла ў першы клас... Як бацька нёс з выпускога...»)

Вось вам свежая гісторыя, якая адбылася ў Германіі. Там маці дзевяцігадовай дзяўчыны падала іск у адміністрацыйны суд з-за таго, што яе дачку адмовіліся прыняць у... Дзяржаўны кафедральны хор хлопчыкаў. Хлопчыкаў! Ён так называецца і для іх створаны. Але апошняя акалічнасць жанчыну ну ніколечкі не збятэжыла. («Паламай стэрэатып! Пазваны маці і спытай, ці надзеда яна шапку!») На думку маці, хор праявіў недапушчальную дыскрымінацыю і парушыў правы малой на роўныя магчымасці. А ў самім хоры падкрэслілі, што адмовіліся прымаць дзяўчынку зусім не з-за яе палавой прыналежнасці, а таму, што яе голас не адпавядае гучанню калектыву хлопчыкаў. Больш за тое, там выказалі сумненні ў матывацыі самой дзяўчыні. («— Прыміце мяне, калі ласка, у хор хлопчыкаў! Мама кажа, што я добра спяваю. — Гэтага мала, — адказаў хормайстар. — Прынясіце рэкамендацыі ад суседзяў».) Дарэчы, той суд немка прайграла.

Гэта далёка не адзінаквы прыклад. Дагэтуль пісалі, што жыхарцы Масквы не дазволілі запісаць яе дзесцігадовую дачку ў гурток па камп'ютарнай анімацыі ў Палацы творчасці, паколькі апошні прызначаны для хлопчыкаў, а дзяўчынкам, маўляў, трэба займацца танцамі, лепкай і рукадзеллем. І калі з хораў хлопчыкаў я не на баку заяўніцы, дык тут жа відэавочны перабор, праўда? Побач за маніторамі сядзець нельга? («Дачка пытаецца ў маці: — Якога мужа ты мне параіш выбраць? — Слухай, пакань ты мужоў іх жонкам. Знайдзі сабе добрага халастага хлопца».) Пасля таго як гісторыя атрымала агалоску, у Палацы творчасці адразу ж стварылі гурток па анімацыі для дзяўчынак...

А вось яшчэ адна праява сучаснага выхавання. Нейкая Аланія Колберг (месяца жыхарства не ведаемляся) абараніла права сына не дзяліцца цацкамі з іншымі дзецьмі. («Добрая маці дасць аблізаць крэм з калатоўкі. Выдатная маці спачатку выключыць міксер».) Яна падзялілася гісторыяй у Facebook, якая выклікала вялікую папулярнасць, падзяліўшы карыстальнікаў на два лагера. Падчас прагульні ў парку да сына жанчыны падышлі іншыя дзеці і запатрабавалі падзяліцца цацкамі. Маці выказалася прыкладна так: «Калі я, дарослы чалавек, прыйшла ў парк і ем сэндвічы, ці павінна я дзяліцца імі з незнаёмцамі? Не!» Маўляў, і маё дзіця не павінна дзяліцца цацкамі. («Як жа пашанцуе майму будучаму мужу — жонка і прыгажуня, і разумніца, і гатуе добра, ну, і маніць няблажы...») Быццам усё лагічна... Хоць неклі было інакш...

Напрыканцы пра метады выхавання татаў. («Аднойчы ў дзіцяцтве бацька заспеў мяне, калі я курьў, і выкінуў з лодкі. Так ён навучыў мяне плаваць на спіне, каб цыгарэта не мокла».) Брытанец падарыў сваёй 26-гадовай дачцы Меган Эхлін закрыты купальнік з вываяй... свайго твару з лысай галавой з двух бакоў на ўвесь памер рэчы. Каб адпуджваць юрлівых поглядаў хлопцаў на курорце. Эфект атрымаўся зусім процілеглы: на дзяўчыну ўсе глядзелі і смяяліся. А сам бацька неўзабаве апрануў футболку са шматлікімі тварамі дачкі. Насамрэч усё гэта — жартаўлівы тролінг падарункамі з тварамі адно аднаго паміж бацькам і дачкой, якім яны займаюцца даўно. Добрае пачуццё гумару толькі ўмацоўвае сямейныя стасункі. («Бацька размаўляе з дачкой: — Якая ж ты ў мяне шкодная... — Усе пытанні да вытворцы!»)

Кастузь
ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«МУЗЫКУ Я НЕ КІНУ»

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— Пра выступленні... Графік артыста вельмі няўстойлівы. Як ставіліся да гэтага вашы выкладчыкі?

— Вядома, старалася не прапусіць вучобу, але не ўсё нам падуладна (смяецца). Па волі лёсу часта бывала так, што ўсе мае паездкі і выступленні выпадалі на сесію. А наогул я назвала б сябе «рупівай вучаніцай»: заўсёды хвалюся з-за дрэнных адзнак. Вельмі старалася і перажывала з-за вучобы як у школе, так і ва ўніверсітэце.

«Я ўдзячная тым, хто крытыкаваў мяне, бо дзякуючы ненавіта ім у мяне кожны раз з'яўляліся стымулы станавіцца лепшай».

— Ніколі не думалі пайсці вучыцца па іншай спецыяльнасці?

— Мне вельмі падабаецца прафесія арганізатара. Падабаецца праводзіць розныя вечары, мерапрыемствы, ды і наогул я вельмі адкрыты і пазітыўны чалавек. Сказала б, што занадта адкрытая і добрая, ад таго часам даводзілася пакутаваць (смяецца). Тым не менш, думаю, у гэтай сферы мне было б утульна. Але ўсё ж музыку я не кіну, хоць не ведаю, што падрыхтаваў лёс, бо вучыцца і расці ніколі не позна.

«На дзённае вырашыла не ісці. Не магла сабе ўявіць, як часта прыйшлося б прасіць мяне «зразумець і дараваць»».

— А што наконт хобі?

— Звыклай справай стала бачыць мяне ў ролі спявачкі ці вядучай, аднак мала хто ведае, што я вельмі люблю пісаць карціны. Хачу нават прафесійна падысці да пытання. Калі маюю, то гэты занятак мяне супакойвае, а жываліс ўвогуле — натхняе. Акрамя таго, вельмі люблю падарожнічаць, тым больш што прафесія спрыяе вандровакам.

— Вас часта можна сустрэць на розных дабрачынных акцыях, у валанцёрскіх праектах. Усё гэта для піяру ці па закліку сэрца?

— Магчыма, хтосьці і выкарыстоўвае валанцёрства для піяру, але дакладна не я. Мне сапраўды падабаецца дапамагаць людзям. Таму пацвярдженне і мой дыплом. За аснову быў узяты асабісты

досвед валанцёра міжнароднага інклюзіўнага фестывалю «Пад крыламі Ар'ёна». А ўвесь мінулы год я і мае калегі па сцэне з камандай дабрачыннага марфону «Усе фарбы жыцця для цябе» рабілі выдатныя канцэрты ў розных гарадах Беларусі. Дапамогу, сабраныя сродкі, атрымлівалі хлопчыкі і дзяўчынкі, якіх мы на свае вочы маглі бачыць у глядзельнай зале, альбо іх сем'і, — усё залежала ад ступені цяжкасці праблемы. Гэта толькі пара прыкладаў.

— Ніколі не думалі паспрабаваць сябе ў ролі актрысы кіно або тэатра?

— Для мяне гэта актуальнае пытанне, мне цікава і сцэна тэатра, і магчымасць паспрабаваць сябе ў ролі актрысы кіно. У дзіцяцтве я нават удзельнічала ў пілотных серыях аднаго серыяла, у мяне была роля дачкі-рокершы, і гэта было вельмі незвычайна. Апроч таго,

здзімалася ў рэкламе ды і цяпер наведваю кастынгі.

«Мала хто ведае, але я вельмі люблю пісаць карціны. Хачу нават прафесійна падысці да пытання».

— З якой зоркай і легендарнай музыкі хацелі б выступіць на адной сцэне?

— Мяне натхняе творчасць многіх артыстаў. Калі б мне зараз выдаўся шанец выбраць некалькі выканаўцаў, то гэта былі б Фрэнк Сінатра, AC/DC і Бруна Марс.

— Сапраўдны артыст заўсёды павінен выглядаць дагледжана. У чым ваш сакрэт ідэальнай знешнасці?

— Вельмі вялікую ролю адыгрывае сон, ён жа ўплывае і на чыстую гаворку і правільныя думкі. Аднак выспацца ўдаецца не так часта. Ёсць асабісты «лайфхакі», якія з'явіліся самі сабой, галоўнае да сябе прыслухоўвацца. Я рана трапіла ў «свет грыму», таму ўмею сябе сабраць і на здымачную пляцоўку, і на канцэрт, і ўвогуле на любое мерапрыемства.

— Каму хацелі б сказаць дзякуй за тое, што сталі тым, кім з'яўляецеся цяпер?

— Вядома ж, сваёй сям'і і ўсім тым людзям, якія былі са мной максімальна сумленныя і шчырыя, калі гаварыць пра любоў да мяне і маёй творчасці. Акрамя гэтага я ўдзячная тым, хто крытыкаваў мяне, бо дзякуючы ненавіта ім у мяне кожны раз з'яўляліся стымулы станавіцца лепшай.

Ангеліна
НОВІКАВА,
студэнтка ІІІ курса
Беларускага
дзяржаўнага
ўніверсітэта культуры
і мастацтваў.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактыя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом Друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 14.804.

Нумар падпісаны ў 19.30 16.10.2019 г.